

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

15. An vovens, omnibus circumstantiis attentis, dubius manens, an votum
emissum sit intuitu temporis, teneatur adimplere, v. g. vovit quis
ieiunaturum, vel Missam auditurum certa die pro animabus ...
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76432](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76432)

De Voto, & Iuramento, &c. Resol. XIV. &c. 53

parvam elemosynam, deuenisti ad materiam grauem, teneris illam restituere. Sic Tannerus in 2.2. disp. 5. d. 5. n. 50. Ioan. de la Cruz, Villalobos, & omnes DD. supra citati. Sed circa praesentem quaestionem vide etiam Valquez in p. 2. disp. 146. c. 2. Azorium t. 1. lib. 1. c. 5. q. 3. Suarez de Relig. 2. lib. 5. c. 5. n. 10. & alios penes ipsos, & nos infra.

RESOL. XIV.

An si per plures dies quis omittat votum leuis materiae, v. g. Orationem Dominicam, vel dare parvam elemosynam peccet mortaliter? Sed difficultas est in cognoscendo, quando vouens censetur annexere obligationem ad diem, & quando non. Ex quo inferitur, an obligatio facta pro die uno prorogetur in sequentem? Ex p. 5. tr. 5. Ref. 53.

§. 1. **D**istinguit Sanchez in sum. to. 1. lib. 1. c. 4. n. 14. & ait, si vota haec quotidie recitandi modicum, aut modica elemosyna eroganda quotidie sint in honorem diei, & temporis, tunc non est mortale, etiam si vota haec semper violenter. At si non sint in diei honorem, sed tantum dies praefigatur vt terminus, ne ultra illum executio voti differatur, tunc licet singulis diebus sit omisio venialis tanquam rei modicae omisio: at dum notabilem orationis, aut elemosyna omisio attingit, erit mortale. Ratio est, quia in priori casu singulorum dierum lapsu extinguitur obligatio pro illis diebus, ac proinde materiae illae voti modicae omisio continuari nequeunt. At in posteriori obligatio materiae modicae omisio non extinguitur, sed semper transit in alium, & alium diem, donec votum impleatur; quare materiae illae omisio tanquam adhuc debita continentur, ac proinde cum materia omisio magna euaserit, erit culpa lethalis.

2. Sed difficultas est in cognoscendo, quando vouens censetur annexere obligationem ad diem, & quando non. Et Castrus Palaus t. 1. ar. 2. disp. 2. pun. 9. §. 4. n. 9. respondet, quod quoties aliquod motuum in singulis diebus reuertitur, quale solet reuertere in recitando quotidie Calculo virgineo, nullo modo censetur vouens in diem sequentem prorogare obligationem, & in votis personalibus ita semper est intelligendum, dum aliud non constat, vt bene dixit Sotus lib. 7. de Inst. q. 2. ar. 1. col. 4. vers. conclusio ergo. Aragon. 2. 2. 7. 88. ar. 3. paulo post princ. conel. 3. quapropter Suarez lib. 5. de voto, c. 5. n. 12 & 13. & alibi saepe, dicit raro contingere in votis personalibus obligationem factam pro vno die in sequentem prorogari, in votis autem realibus facilius potest praesumi intentio prorogandi obligationem; quod quid videatur non solum attendi religiosum seruitium, sed etiam necessitatis alieuius remedium, quod semper habet eandem opportunitatem. Quapropter Medina t. 2. q. 88. ar. 4. ad 4. Ledesma t. 2. summa tr. 10. c. 3. dub. 1. & multis relatis. Garcia de beneficiis 3. part. c. 1. n. 171. sentiunt in votis realibus obligationem in sequentem diem semper prorogari; credo tamen sic praesumi, dum aliter non constat, constaret autem si in honorem Dei Genetricis promissa esset elemosyna danda singulis Sabbatis, vel in eius festiuitatibus, non enim ad sequentes dies transiret, sed eodem modo iudicandum esset de tali elemosyna, ac de ieiunio, tunc promisso. Huc vsque Castrus Palaus. Et iuxta superius dicta interpretanda & intelligenda sunt ea, quae docui in 3. part. tr. 5. resol. 24.

RESOL. XV.

An vouens omnibus circumstantiis atensis, dubius mortalis. Tom. V. III.

uens, an votum emissum sit inuitu temporis, reneatur adimplere, v. g. votum quis ieiunaturum, vel Missam auditurum certa die pro animabus Purgatorij; atque a Deo, eo die impeditus fuit, an reneatur altero die ieiunare, Missam audire, Communionem facere, &c? Ex part. 3. tract. 5. & Misc. 1. Ref. 267.

§. 1. **H**ae quaestio est satis practicabilis, v. g. vouit quis certa die ieiunaturum pro animabus Purgatorij, atque eo die impeditus fuit, an reneatur altero die ieiunare? Respondent aliqui negatiue, si vouendi intentio fuit cum dependentia à tali die peculiarem rationem, scilicet autem fuit simpliciter propter ieiunium, & deinde speciatim tali die. Difficultas verò est, quando vouens dubitat, an emisit votum cum hac, vel illa intentione, & in tali casu teneri ad votum putat Azorium tom. 1. lib. 1. c. 15. q. 2. quem sequitur Sanchez in summa tom. 1. lib. 4. cap. 14. n. 31. & rationem adducit, eo quod obligatio voti sit, & sic votum est in possessione.

2. Sed mihi contraria sententia placet, quam tunc tenentur Caietanus in 2. 2. q. 88. ar. 2. in fine, & nouissimè Paulus Layman in Theol. mor. lib. 4. tract. 1. c. 2. n. 3. nam votum in dubio strictè interpretandum est.

3. Ad argumentum verò Sanchez responderetur, quod licet ita vouens sit certus, se, v. g. ieiunium, vel Missam vouisse tali die, dubius tamen est, an absolute, seu independentè à tali die ieiunium, vel Missam vouere intendit. Ergo in tali dubio pro libertate ipsius vouentis praesumenda est.

RESOL. XIV.

An qui vouit se aliquid facturum, si alius sibi consulerit, reneatur ad votum si imprudenter is, qui consulerit, rem promissam consulat?

Sed quid est dicendum in sequenti casu, an facias contra votum de Religione sumenda sub conditione paterni consensus, si de facto proceus precibus & rationibus, ne consentiat?

Et quid si per vim & fraudem consensus impediretur? Idem est, si votum sub alterius consilio esset emissum? Ex p. 9. tr. 8. & Misc. 3. Ref. 4.

§. 1. **A**ffirmatiue respondet Sanchez in summa, to. 1. lib. 4. cap. 23. num. 56. & post illum Fagundez in Decal. tom. 1. Praecept. 2. lib. 2. cap. 30. num. 18. vbi sic ait: [Denique, si veritate sincere narrata, ille contrarium consulerit, siue prudenter, siue imprudenter, & ex ignorantia consulerit, liber manet vouens à voti obligatione, quia defecit conditio. Et è contrario, si imprudenter rem promissam consulerit, manet obligatus voto: quia ille non se obligauit ad alterius consilium sequendum in eo casu, quod esset conforme prudentiae; sed ad id, quod ipse consulerit, qualitercumque consulerit; nec se obligauit ad aliud, nisi ad huius consilium petendum, & sequendum: & quamuis semel praestitum, illud postea reuocet, nihil proderit: quia de primo consilio ea conditio intelligitur: sicut conditio, si alter voluerit, intelligitur de prima voluntate, vt supra diximus.] Ita ille. Sed hanc sententiam putat Trullench in Dec. 1. 1. lib. 2. c. 2. dub. 17. n. 27. tenendam esse, quando constat de intentione vouentis: nam, si non constaret, existimat, virtualiter tantum se obligare ad sequendum consilium, si prudenter datum sit; scilicet autem mimimè.

2. Sed, quid dicendum, an facias contra votum de Religione assumenda sub conditione paterni consensus, si de facto proceus precibus & rationibus, ne consentiat? Respondet, contra votum non esse: quia haec consensus paternum absolute non impediunt; siquidem illud liberum ad consentiendum relinquunt. Esset autem

Sup. contem. to in septem primis lin. huius textus in Ref. praeterita lege à medio §. 2. vers. in votis autem. & alias ref. eius nor.

Et pro difficultate contra tenra à lin. 8 huius textus infra ex ref. 18. lege §. Ex his. & alios §§. eius notationem & §. vt. dicitur ref. &c.

Sup. hoc te. ge infra do. crinam ref. 34. & 35. fig. 2. anter inter medium & finem, §. 2. quamuis non dicatur plene sup. hoc.